

en ſtor Maſſe af den Yngel, der kunde være blenden til ſtore Fiſk og have ſkaffet Næring og Fortjenefte til Mange. Men ved Siden deraf er der en endnu vigtigere Side af Jerſkvaandsfiſkeriet, og det er det Fiſkeri, der knytter ſig til de Vandløb, ſom indeholde Ørreder og Sax, og ſom føre ud til det aabne ſtore Hav. For ſaadanne Steder er der ikke Spørgsmaal om Andet, end at Saxfiſkeriet og Ørredfiſkeriet ved forſtandige Forholdsregler kan bringes op til en her ukjendt Høide, og at man blot ved at ſørge for en tilbørlig Fredning vil kunne ſkabe en Indtægtskilde, der er af meget ſtor Betydning, og ſom vil komme til at spille en væſentlig Rolle for de Egne, der begunſtiges af ſaadanne Vandløb. Hvad der har været gjort i de ſenere Aar, navnlig i de ſidſte 10—15 Aar, i den Retning i Skotland, Englang og Irland, har været ledſaget af ſædeles heldige Reſultater, og jeg vil meget anbefale, at der med Henſyn til dette Punkt, ſom ikke i de hidtil forelagte Fiſkerilove har været tilſtrækkelig fylbig behandlet, maa blive indſamlet det fornødne Materiale fra diſſe fremmede Steder, idet jeg da er overbevist om, at Loven vil komme til at indeholde en værdifuld Forøgelse, ſom paa dette Omraade vil kunne ſkabe ſtor Nytte.

Lb. Nielsen: Det er Indſtillingen under Nr. 2, ſom jeg agter at ſige et Par Ord om. Angaaende denne Indſtilling findes der iøvrigt en Begrundelse i Betænkningen under Nr. 2. Som ærede Medlemmer vilſe ſe, gaar Andragendet ud paa, at der i faſte Eiendomme ikke maa tages en ſtørre Rente end 4 pCt., og af Sparekaſſer og Banker ikke mere end 5 pCt. Jeg veed meget vel, at det er et Spørgsmaal, der meget ofte er behandlet her, og om hvilket Meningerne ere noget forſkjellige, men jeg trøſter mig med, at den Mening og Anſkuelse, jeg har paa dette Punkt, og ſom jeg har haft, ſiden jeg er kommen herind, har vundet ſtadig Fremgang. Da jeg forſt kom her, var det at tale om en faſt Rentefod noget ſaa Urimeligt, Noget, ſom alle civiliserede Menneſter vare komne bort fra; det var noget Enſolbigt og Noget, der i det Høieſte kun kunde være Tale om i Loven af 14de Mai 1754. Denne Lov forekommer mig imidlertid, hvad der vel og ſaa er en bekjendt Sag, at være en meget god Lov om dette Omme, naturligviis ikkædt den Lids Former. Tanken om en faſt Rentefod gjør iøvrigt ſtadig Fremgang, og jeg har derfor heller ikke villet lade denne Leilighed gaa ubenyttet hen uden at ſaae Sagen under Dmtale, og jeg har allermindſt villet være med til at afviſe Andragendet. Derfor have jeg og et æret Medlem foreſlaaet Sagen henviſt til Indenrigsminiſterens Overveile. Jeg hørte ikke, om den høitærede Indenrigsminiſter udtalte ſig om Andragendet eller Henviſningen; det er muligt, at han ikke gjorde det, men det kan vel i ſaa Fald

komme endnu. Naar man vil have at vide, hvorpaa jeg ſtøtter det, at min Anſkuelse om dette Punkt er i ſtadig Fremgang og bliver delt af Flere og Flere, ſtal jeg henviſe til andre Landes Lovgivning. For at tage et analogt Tilfælde ſtal jeg tillade mig at nævne, at der f. Ex. var en Tid, hvor man med Henſyn til Toldſpørgsmaalet ſtod paa et rent Frihandelsſtandpunkt. Nu ſer man en ganſke modsat Strømning i Europa, og det Samme gælder ogſaa for Rentens Vedkommende. Dgſaa denne Sag er stærkt paa Tale i den preuſiſke Rigsdag eller har i alt Fald været det; jeg huſter ikke, hvorlangt man naaede med dette Lovforſlags Behandling der. Vi pleie altid at være ſaa lette til at ſige, at det er Noget, der ikke kan gjøres, det er Noget, ſom vi ikke ville anbefale, det er Noget, ſom alle civiliserede Menneſter have forladt; men naar ſaa andre civiliserede Menneſter her begynde at optage det, begynde vi at lytte til og ſige: Der er dog nogen Lante i det; det er dog ſlet ikke ſaa galt, ſom man ſkulde tro. Vil man ſpørge, hvad vi kunne gjøre for at faae en faſt Rente, da vil jeg for det Forſte ſige, at det, der forſt ſkal gjøres, er, at Staten ſelv maa lade være at tage mere end 4 pCt. i aarlig Rente for Penge anbragte i Landeiendomme, ja i alle faſte Eiendomme overhovedet, thi ogſaa for Byeiendomme er det naturligviis guldigt. Ligeledes kunde Staten tage ſamme Forholdsregel overfor de Midler, ſom den overhovedet har nogen Raadighed over. I ſaa Henſeende ſtal jeg henpege til Livrenteanſtalten, der tager 4½ pCt. af alle Private og 5 pCt. af Kommunerne. Det er efter min Mening en Feil. Dernæſt er det mig bekjendt, at Juſtitsminiſteren — jeg har tidligere henledet Opmærſomheden derpaa — overfor Legatmidler ofte giver Tilladeſe til, at Renten maa ſættes op. Det er ikke ſaa ſjældent ſket, at private Folk have ſaaet Underretning fra vedkommende Legatbeſtyrelſe om, at, naar de ikke vilde give høiere Rente, vilde Kapitalerne blive dem opſagte; det er ſket med Juſtitsminiſterens Approbation. Overhovedet er det med Henſyn til alle de Midler, med hvilke Staten ſkaar i Forbindelse, min Overbeviſning, at man vilde gjøre ikke ſaa lidt Nytte ved direkte Udlaan til 4 pCt., og Staten kan ſaa meget bedre gjøre det, ſom de Stiftelser, med

Rettelſer.

- Sp. 6332, L. 9 og 10 f. o.: „vedligeholde Præſtegaardene af en Størrelſe, ſom kunde være paſſende,“ læs: „vedligeholde diſſe.“
— 6332, L. 13 f. o.: „Lærerne“ læs: „Lægerne.“